

Maminka ti může přečíst pohádku .

Pokud budeš dobře poslouchat, budeš znát odpovědi na tyto otázky:

1. Proč připravovala čarodějnice kouzelný lektvar?
2. Jak se v pohádce jmenoval kocour?
3. Jakou barvu měl kouzelný lektvar?
4. Co poradil výr ježibabě?
5. Co je to škrpál?
6. Už si někdy uděl(la) dobrý skutek a jaký?

Maminka může poslat odpovědi na otázky do emailu paní učitelce Khasové.

Jak ježibaba učinila dobrý skutek

Byl takový les černo černý,
hodně strašidelný a temný,
uprostřed chaloupka ztrouchnivělá,
co na střeše dřevě šindele měla.

Uvnitř stará ježibaba,
která děti měla ráda,
dobrého nic nečinila,
láska se jí protivila.
Kdo jen jí chce vyrušit,
na dveře její zabušit?

„ Fííí, fííí“, fičel vítr skrz naskrz dřevě chatrčí. Na tudle chaloupku byste věru narazit nechtěli. Kdyby z ní totiž vylezla její obyvatelka, stará, zlá a protivná ježibaba, určitě by z vás udělala ropuchu, netopýra nebo kámen. To bylo její. V tom ona se vyžívala. Cestička k chaloupce se časem naprosto vytratila, to jak tam chodilo čím dál tím méně lidí. Ani odvážný Nebojsa by k chaloupce dobrovolně nešel. A tak si tam ježibaba žila svůj osamělý život s kocourem Chomáčem. Čas od času vyšla ven, aby provedla nějakou tu špatnost, jak se na ježibabu sluší. Posledních pár set let jí však trápily zdravotní problémy různého druhu. Od bolavé hlavy počínaje, chorou nohou konče. I zblešený kocour Chomáč poznal, že je s ježibabou něco v nepořádku. Dříve mu vyprášila kožich i pětkrát denně za to, že se ji nechtěně připlétl do cesty, nebo z jiného ježibabího rozmaru. Teď se však nezmohla ani na jediné křivé slovo.

A protože to i na ukrutnou ježibabu bylo přespříliš, rozhodla se, že uleví svému trápení. Podle svých znalostí a zkušeností začala připravovat lektvar všelék. Nad velkým bublajícím kotlem začala nahlas odříkávat:

„Bradavice, vlas a křivý drát,
snad zbaví mně bolavých zad.
Žížala a sloní chlup,
zas vyléčí můj chorý chrup.
Pískavice s trochou hlohu,
jistě uzdraví bolavou nohu.
Teď to všechno zamícháme
a za tepla podáváme!“

„Chachachacha“, smála se ježibaba. Tancovala sem a tam po celé chaloupce, až měl kocour Chomáč strach o svůj zblešený ocas. Celé to její poskakování bedlivě sledoval výr, usazený v koutě dřevěné chatrče. Jakmile se ježibaba malinko utišila, pročistil hrdlo hlasitým „ ehm, ehm“ a spustil:

„Vyčisti rozum a zbystři sluch,
zubům nepomůže sloní chlup,
nepomůže ani křivý drát,
však já ti mohu pár rad dát.
Leč se snažíš sebevíce,
již nejsi žádná mladice,
už je ti pár tisíc let,
tak se uklidni a hezky sed’!
Co pomůže, je dobrý skutek,
ten vyléčí v tvé duši smutek,
ten vyléčí i chorou nohu,
tak mi věř, to slíbit mohu.“

„ Co? Cooo? Kdo to?“, točila hlavou ježibaba na všechny strany ve snaze zjistit, kdo má tu drzost dávat ji takové rady. „ Áááá, to jsi byl tyy!!!“, zahulákala, když spatřila výra. „ Koukej odsud odletět, ty opeřená obludo!“, hulákala na celý les. Když po něm hodila starým škrpálem, sám výr uznal, že staré ježibabě není pomoci a raději odletěl. „ Chachachaaaa“, smála se ježibaba a spustila svou:

„Já sama uznám co je vhodné,
co je pro mé zuby dobré,
však zkusí si tu ještě vlézt
a postihne ho krutý trest!
Prý že smutek je v mé duši,
jsem zlá, jak se na ježibabu sluší,
kdybych dobrý skutek učinila,
v tu ránu bez koštěte bych byla,
pak čarovný průkaz by mi vzali,
mou hůlku na dvě části přelámali.
Však ať zkusí si tu znovu lézt,
a postihne ho krutý trest!

„Chachacha“, smála se ježibaba znovu, když nalévala odporně zelený lektvar do hrnečku, který nikdy vodu snad neviděl. Byl špinavý a upatlaný a to ucho! Div, že ještě neupadlo! Ježibaba vypila hned několik hrnečků bublajícího nápoje doufajíc v uzdravení. Zbytek

vyškrábaný z kotle nalila do Chomáčovy misky. Jakmile si Chomáč k misce přičichl, všechny blechy vyskočily z jeho kožichu a s vidinou lepší budoucnosti si odkráčely hledat stejně špinavý a odporně páchnoucí kožich. Jenže si nemyslete! Po vypití ježibabě nebylo o nic lépe. Navíc si mohla diagnostikovat další chorobu a to „Hlavolusmotajícimus“. Velmi vážná choroba děti, to se pak podlahy houpou a celý pokoj se točí. A tak ježibaba vzdala veškeré své pokusy o uzdravení a strávila několik set dalších let v bolestech a churavění.

Až jednou, když ji zase postihla křivá záda a ona chodila příkrčená, jelikož se narovnat nemohla, spatřila na zemi pířko. Zřejmě patřilo výrovi, který kdysi seděl v rohu chatrče. A pak si vzpomněla na radu, kterou jí dával. „Hmm“, přemýšlela ježibaba. „Ten hloupý výr říkal něco o dobrém skutku“. „Ale hluboce pochybuju, že nějaký dobrý skutek vyléčí mé bolístky“, pokračovala. „I když“...Rázem poskočila a už se přehrabovala ve velkém koši, kde měla rozházené listy s lektvary a různé věci, které by se mohly hodit. A pak to našla. Starý výtisk čarovnických novin, na kterém se zubila jedna velmi stará ježibaba. Bylo tam napsáno, že jistá ježibaba kdysi na bolavou nohu málem zemřela. Také jí nic nepomáhalo, až nakonec vyzkoušela učinit dobrý skutek. Bolest byla rázem pryč! „Hmmm“, četla zamyšleně ježibaba. „A koště jí zůstalo? A co její kouzelná hůlka?“, ptala se sama sebe a dál se přehrabovala v koši ve snaze najít starou knihu kouzel. Když se ji pak podařilo najít tu správnou stranu, přečetla si, že: „Ježibaba má právo vykonat pár dobrých skutků za účelem uzdravení sebe sama“. „Ááá“, zajásala, až Chomáč nadskočil pár centimetrů nad podlahu. „Tak to tedy je“, tancovalaježibaba.

Pak vyběhla ven a hledala někoho, na kom by mohla učinit dobrý skutek. Ten den měla štěstí, lesem procházela stařenka, která nesla těžkou nůši dříví. „Stařenko, už se s tím netahejte, já vám pomohu“, křičela na ni z dálky ježibaba. Chudák stařenka! Málem dostala infarkt! Ježibaba se však nedala odradit. Pomohla všude, kde to bylo potřeba. Tu kouzlem posbírala vysypaný košík borůvek, tam zase vytáhla zajíce z pytlákovy pasti. Rázem, jakoby omládla o tisíce let. Ale zas si nemyslete, že se z ní stal dobrák od kosti. Jen si uvědomila, že dobrý skutek je mocnější, než její čáry a lektvary.